

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 448/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti AAROW s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, IČO 47 598 701, zastúpenej advokátskou kanceláriou slc partners s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Andrej Šabík, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 30 Cb 3/2017-1277 z 22. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti AAROW s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti

AAROW s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, IČO 47 598 701 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 Cb 3/2017-1277 z 22. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Ústavná sťažnosť bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 30 Cb 3/2017 v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanému v 1. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a proti žalovanému v 3. rade (v napadnutom rozhodnutí tak označený, pozn.) [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), a v rámci tohto konania sa sťažovateľka domáha určenia, že je akcionárom spoločnosti žalovaného v 3. rade a domáha sa určenia neplatnosti akcií emitovaných spoločnosťou žalovaného v 3. rade.

4. Sťažovateľka uviedla, že okresný súd uzneseniami pod č. k. 30 Cb 3/2017-262 z 25. mája 2017 a pod č. k. 30 Cb 3/2017-265 z 25. mája 2017 žalovanému v 1. rade a žalovanému v 3. rade uložil povinnosť do 15 dní od doručenia predmetných uznesení vyjadriť sa k podanej žalobe sťažovateľky a zároveň ich poučil o možnosti rozhodnúť vo veci rozsudkom pre zmeškanie, ak sa k podanej žalobe sťažovateľky v stanovenej lehote

nevyjadria. Dodala, že žalovaným v 1. rade a v 3. rade boli predmetné uznesenia doručené 22. júna 2017, resp. 1. júna 2017, avšak ani jeden zo žalovaných nepodal vyjadrenie včas v stanovenej lehote. Preto okresný súd podľa § 273 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vydal vo veci rozsudok pre zmeškanie pod č. k. 30 Cb 3/2017-304 z 8. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“).

5. Žalovaný v 1. rade 13. marca 2018 podal na okresnom súde návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (ďalej len „návrh žalovaného v 1. rade z 13. marca 2018“). Tento návrh odôvodnil najmä tým, že je zahraničnou spoločnosťou a v rámci konania je zastúpený advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „advokátska kancelária“), avšak tejto advokátskej kancelárii nebolo doručené uznesenie okresného súdu č. k. 30 Cb 3/2017-262 z 25. mája 2017 (ďalej len „uznesenie z 25. mája 2017“), ako ani následne vydaný rozsudok pre zmeškanie. Tiež v doručenom návrhu uviedol, že zo žiadneho dokumentu nevyplýva, že advokátska kancelária by prestala byť jeho zástupcom v konaní, a preto podľa žalovaného v 1. rade okresný súd prestal v predmetnom konaní s advokátskou kanceláriou konať v rozpore so zákonom. Spolu s návrhom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalovaný v 1. rade okresnému súde doručil aj odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie. Sťažovateľka následne vo svojom vyjadrení k uvedenému návrhu žalovaného v 1. rade na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vyjadrila nesúhlas s takýmto postupom a s tým, žeby malo dôjsť k zrušeniu rozsudku pre zmeškanie. Nato bolo okresným súdom vydané napadnuté uznesenie, ktorým bol rozsudok pre zmeškanie zrušený.

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sťažovateľka namieta, že okresný súd v ňom svoje rozhodnutie založil na nesprávnom posúdení platnosti substitučného plnomocenstva v čase doručovania uznesenia z 25. mája 2017. K tomu uviedla, že advokátska kancelária v priebehu konania predložila plnú moc zo 17. mája 2016 (ďalej len „primárna plná moc“), ktorá bola žalovaným v 1. rade udelená [REDAKOVANÉ], ktorý následne udelil substitučnú plnú moc advokátskej kancelárii. Dodala, že primárna plná moc bola účinná od jej vydania 17. mája 2016 do 17. mája 2017 vrátane, čiže oprávnenie [REDAKOVANÉ] konať v mene žalovaného v 1. rade tak zaniklo priamo zo zákona uplynutím času, na ktorý bolo udelené, teda uplynutím 17. mája 2017. Na základe uvedeného preto podľa sťažovateľky uplynutím

účinnosti primárnej plnej moci zanikla tiež účinnosť substitučnej plnej moci, ktorá bola [REDACTED] udelená advokátskej kancelárii. Z uvedeného teda podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že uznesenie z 25. mája 2017 bolo vydané až po tom, ako došlo k zániku primárnej plnej moci, ako aj substitučnej plnej moci, a teda, že v čase jeho vydania žalovaný v 1. rade už nebol nikým právne zastúpený. Preto advokátska kancelária nebola oprávnená na preberanie žiadnych písomností v mene žalovaného v 1. rade a na druhej strane okresný súd nielen že nemal povinnosť, ale nebol ani oprávnený advokátskej kancelárii doručovať akékoľvek písomnosti, teda ani uznesenie z 25. mája 2017 a ani rozsudok pre zmeškanie.

7. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého uznesenia, sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd v ňom poprel už uvedený princíp, pričom nesprávne aplikoval na tento prípad § 92 ods. 2 CSP. V dôsledku toho podľa sťažovateľky nesprávne okresný súd posúdil aj včasnosť podania návrhu žalovaného v 1. rade z 13. marca 2018. Podľa sťažovateľky totiž v dôsledku neúčinnosti substitučnej plnej moci ani návrh žalovaného v 1. rade z 13. marca 2018 nebol podaný včas a okresný súd ho nemal prijať. Podľa sťažovateľky sa okresný súd napadnutým uznesením odchyľil od ústavne súladného výkladu zákonného ustanovenia o zániku plnomocenstva podľa § 33b a § 578 Občianskeho zákonníka a obmedzení plnomocenstva udeleného advokátovi v zmysle § 92 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv podľa ústavy a dohovoru.

8. Zároveň sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v dôsledku neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia. K tomu uviedla, že základnou podmienkou vydania napadnutého uznesenia bolo preukázanie existencie ospravedlniteľných dôvodov zmeškania lehoty na podanie vyjadrenia zo strany žalovaného v 1. rade, v odôvodnení napadnutého uznesenia však podľa sťažovateľky zo strany okresného súdu absentuje jednoznačná identifikácia takýchto dôvodov a konštatácia, že ich považuje za ospravedlniteľné dôvody. Zároveň podľa sťažovateľky v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje aj riadne odôvodnenie, či boli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, resp. ak neboli, tak prečo. Tiež namietla

nejednoznačnosť a rozpory v termínoch uvádzaných okresným súdom v napadnutom uznesení, čo sa týka toho, kedy sa mala advokátska kancelária prvýkrát oboznámiť s rozsudkom pre zmeškanie. Na základe uvedeného je preto sťažovateľka toho názoru, že napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a je v ňom rozpor medzi uvedenými právnymi argumentmi okresného súdu a skutkovým stavom vo veci samej.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, spravodlivé súdne konanie a rovnosť účastníkov zaručených v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj článku 47 ods. 3 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 30Cb/3/2017-1277 zo dňa 22.01.2019, boli porušené.

2. Súd zrušuje Uznesenie Okresného súdu Bratislava I číslo konania 30Cb 3/2017-1277 zo dňa 22.01.2019.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v plnom rozsahu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie veci ústavným súdom

19. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. K porušeniu ňou označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd mal v napadnutom uznesení svoje rozhodnutie založiť na nesprávnom posúdení platnosti substitučného plnomocenstva v čase doručovania uznesenia z 25. mája 2017. Namietala, že okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 92 ods. 2 CSP a v dôsledku toho následne nesprávne posúdil aj včasnosť podania návrhu žalovaného v 1. rade z 13. marca 2018. Napadnutým uznesením sa podľa sťažovateľky okresný súd odchýlil od ústavne súladného výkladu zákonného ustanovenia o zániku plnomocenstva podľa § 33b a § 578 Občianskeho zákonníka a obmedzení plnomocenstva udeleného advokátovi v zmysle § 92 ods. 2 CSP. Napadnutému uzneseniu vyčítala jednak arbitrárnosť, ako aj nedostatočnosť jeho odôvodnenia.

III.1 K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

20. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

24. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 351/2018).

25. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, dôvodov uvedených v jeho odôvodnení, na základe ktorých dospel okresný súd k záveru o nutnosti zrušiť rozsudok pre zmeškanie, musí konštatovať, že z ústavnoprávneho hľadiska nevzhladol možnosť zrušiť napadnuté uznesenie. Okresný súd totiž v napadnutom uznesení nezaložil svoj záver o potrebe zrušiť rozsudok pre zmeškanie len na otázke spočívajúcej v doručovaní žalovanému v 1. rade. Možno povedať, že z hľadiska posúdenia danej veci aj kľúčovým argumentom v okolnostiach danej veci pre zrušenie rozsudku pre zmeškanie bol argument uvedený okresným súdom, že neboli ani vôbec naplnené zákonné predpoklady v zmysle § 273 CSP na vydanie rozsudku pre zmeškanie v danej veci.

25.1 Podľa § 273 CSP totiž môže byť rozsudok pre zmeškanie vydaný len v konaní o žalobe podľa § 137 písm. a) CSP. Teda len v konaní, kde sa žalobou žalobca domáha rozhodnutia o splnení povinnosti. V danom prípade sa však sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne žalobou okresnému súdu doručenu 22. mája 2017 domáhala proti

žalovaným v 1. rade a v 3. rade určenia, že je akcionárom spoločnosti žalovaného v 3. rade a vlastníčkou istého počtu akcií žalovaného v 3. rade, ako aj vyslovenia záveru o neplatnosti istého počtu akcií žalovaného v 3. rade. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetom konania vo veci samej je určenie vlastníckeho práva a určenie neplatnosti akcií. Ide teda o žalobu spadajúcu pod § 137 písm. c) CSP, ktorou sa žalobkyňa domáha toho, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je. V tomto prípade teda ani nemohlo dôjsť k vydaniu rozsudku pre zmeškanie.

25.2 Vzhľadom na uvedené záver okresného súdu v napadnutom uznesení o nutnosti zrušiť rozsudok pre zmeškanie je možné považovať za odôvodnený a rešpektujúci relevantné ustanovenia Civilného sporového poriadku. Len pre doplnenie ústavný súd poukazuje aj na bod 5 napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že sama sťažovateľka sa podnetom doručeným okresnému súdu 24. augusta 2017 domáhala práve z dôvodu nesplnenia už uvedených zákonných predpokladov zrušenia rozsudku pre zmeškanie, no z neznámych dôvodov následne 12. septembra 2017 už žiadala, aby okresný súd na toto jej predchádzajúce podanie neprihliadal.

26. Ústavný súd na základe uvedeného ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K námietke porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

27. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietala aj porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. V ústavnej sťažnosti však absentuje jasné a zreteľné odôvodnenie toho, v čom konkrétne malo spočívať porušenie týchto základných práv podľa ústavy vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, a to aj napriek skutočnosti zastúpenia sťažovateľky advokátom. Teda v nej absentujú náležitosti nevyhnutné pre jej riadne a relevantné ústavnoprávne odôvodnenie vo vzťahu k uvedeným základným právam podľa ústavy.

28. Ústavný súd za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k základným právam podľa ústavy, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti domáhala. Uvedené závery mimochodom ústavný súd judikoval už aj v minulosti (napr. aj v rozhodnutiach pod sp. zn. I. ÚS 471/2019, sp. zn. I. ÚS 308/2020).

29. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu ňou namietaných základných práv. Keďže tomu tak v uvedenom prípade nie je, zakladá to dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti, a to podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu